

DE EERSTE REIS

Een bewegend eiland

Sidi de Sjouwer woonde in Bagdad, vroeger ook wel Stad van de Vrede genoemd. Sidi had een sterke nek, want hij was kruier en alle spullen die hij rondbracht, droeg hij op zijn hoofd. Hij verdiende daar niet veel mee en hij voelde zich al tevreden als hij in ieder geval zijn gezin te eten kon geven.

Op een bloedhete dag sjouwde hij zo'n zware vracht, dat het zweet langs zijn lichaam droop. Net op het moment dat hij dacht flauw te vallen van de hitte, kwam hij langs het huis van iemand die wel heel rijk moest zijn: de straat was er geveegd en met rozenwater besprenkeld, waardoor het er fris en aangenaam rook.

Sidi zette zijn vracht op een stenen bank naast de ronde poort, strekte zijn rug en snoof de geur van rozenwater op. Het was rond het middaguur en hij besloot even uit te rusten. Hij ging naast zijn spullen op de bank zitten, in de schaduw van een

kromgegroeide boom, legde zijn handen in zijn schoot en sloot zijn ogen. Vanachter de muur die rondom het huis liep, hoorde hij koerende tortelduiven en het getjilp en gezang van spotvogels, nachtegalen en merels.

Benieuwd naar wie hier woonde, stond Sidi op en keek om een hoekje van de poort. Hij zag een weelderig begroeide binnentuin, met daarachter het soort huis waar hij alleen maar van kon dromen.

Sidi zuchtte diep, keek naar de hemel en dichtte hardop:

*Uit sterrenstof zijn we geweven,
om hier ons aardse bestaan te leven.
Voor de een smaakt dat leven als zoete wijn,
voor een ander als de allerzuurste azijn.
Wat heb ik Allah toch misdaan,
dat ik gedoemd ben tot zo'n armzalig bestaan.
Terwijl degene die hier woont,
met louter weelde wordt beloond.*

Met een vermoeid gebaar tilde Sidi de vracht weer op zijn hoofd. Hij stond op het punt om verder te lopen, toen er een jongen naar buiten kwam gehold.

‘Mijn meester wil je spreken,’ zei hij gehaast.

De vraag overrompelde Sidi. ‘Mij?’

‘Ja, kom mee,’ zei de jongen, terwijl hij de sjouwer wenkte. Sidi liet zijn goederen in de binnentuin achter en liep achter de jongen aan die hem meenam naar een sfeervolle eetzaal met varens in kleurige aardewerken potten en lampen van koper- en zilversmeedwerk.

Op bijna alle kussens, rondom rijk gedekte tafeltjes, zaten mensen te eten. Aan het hoofd zat een indrukwekkende man met een grijze baard.

Sidi viel op zijn knieën om de grond te kussen. Daarna richtte hij zich weer op en boog nederig zijn hoofd.

De man met de baard knikte Sidi vriendelijk toe. ‘Neem plaats.’ Hij tikte met zijn hand op een lege plek naast zich en liet Sidi een bord met eten voorzetten. ‘Eerst je maag vullen, dan praten we.’

Sidi mompelde een snel dankgebed, spoelde na het laatste hapje zijn handen schoon in een kommetje citroenwater en zei: ‘Dank u, heer.’

‘Tot je dienst, goede man, moge je dag gezegend zijn. Hoe heet je en wat doe je voor de kost?’

‘Mijn geboortenaam is Sindbad, maar mensen noemen me meestal Sidi, of Sidi de Sjouwer, want dat is mijn beroep.’

De gastheer glimlachte verrast. ‘Dat is toevallig! Mijn naam is ook Sindbad en mijn bijnaam is Sindbad de Zeeman, want dat ben ik vele jaren geweest. Maar waarom ik je liet roepen: wil je voor mij nog een keer het vers voordragen dat je zo-even opzei? Dat zou me enorm veel plezier doen.’

Sidi werd rood van schaamte. ‘Het spijt me, heer. Vermoeidheid, ellende en armoede brengen niet het beste in mensen naar boven, ook niet bij mij. Ik bedoelde het niet persoonlijk...’

‘Maak je niet druk, beste man, we dragen dezelfde naam, we zijn broeders. Toe, zeg de regels nog eens. Ik ving er een gedeelte van op, en ze raakten me.’

Na een korte aarzeling deed de spullensjouwer wat Sindbad hem vroeg.

Die keek hem na afloop goedkeurend aan. ‘Je leidt dan misschien een armzalig bestaan, je taal is van grote rijkdom.’

Sidi boog zijn hoofd.

‘Laat ik je dit vertellen,’ vervolgde Sindbad de Zeeman, ‘ik ben niet mijn hele leven rijk geweest. Ik was het, verloor daarna bijna alles wat ik had, en heb behoorlijk wat ontberingen en verschrikkingen moeten doorstaan om mijn rijkdom terug te krijgen. Alle narigheid en ellende die ik heb moeten verduren, dat wil je niet weten.’

Sidi wilde dat juist al te graag weten, maar dat zei hij niet hardop.

‘Ik heb in totaal zeven reizen gemaakt,’ zei Sindbad de Zeeman, ‘en die reizen leveren verhalen op die je verstand te boven gaan. Zou je het verhaal van mijn eerste reis willen horen?’

Sidi’s ogen begonnen te flonkeren. ‘Ja, mijnheer. Heel graag.’

Ook de andere gasten bogen zich nieuwsgierig naar voren.

‘Goed,’ zei Sindbad. Hij rechte zijn rug, legde zijn handen in zijn schoot, en begon.

Mijn vader was een voornaam koopman. Hij bulkte niet alleen van het geld, hij kwam ook om in spullen en landgoederen. Toen hij stierf, liet hij me alles na. Ik was nog vrij jong, en hoewel ik mijn vader miste (mijn moeder leefde ook niet meer) genoot ik van mijn rijkdom. Ik dronk de duurste wijnen, had altijd meer dan genoeg te eten en ik vermaakte me met mijn vrienden. Kortom, ik leefde erop los alsof dit altijd zou voortduren. Dat was niet al te slim van mij. Op zekere dag had ik niet alleen al mijn geld erdoorheen gejaast, maar ook torenhoge schulden gemaakt, die ik met bezittingen afloste. Het eind van

het liedje was dat ik bijna niets meer bezat, het meeste weg, foetsie. Al die jaren had ik een droomleven geleid, om daar in één klap uit wakker te schrikken; alsof ik een plens ijskoud water in mijn gezicht kreeg.

Een spreuk van mijn vader schoot door mijn hoofd: een goede naam is kostbaarder dan de duurste zalf. Ik besepte dat ik mijn goede naam behoorlijk bezoedeld had. Wat had ik tot dan toe eigenlijk geleerd of betekend? Ik had er alleen maar een beetje op los geleefd.

Er kwamen ook een paar dichtregels bovendrijven die ik ooit eens had gelezen en waar ik lange tijd niet aan had gedacht:

*Wie parels wil vinden, zal moeten duiken,
alleen door te klimmen bereik je de top.
Op eigen kracht je doel bereiken,
levert je het meeste op.*

Ik nam een besluit: ik zou gaan werken voor de kost en koopman worden, net als mijn vader, die daar rijk mee was geworden. Ik verkocht de spullen die ik had weten te redden, sloeg onder andere handgeknoopte tapijten in, koper- en zilver-smeedwerk, keramiek, gedroogde dadels en vijgen, en vertrok naar de havenstad Basra. Daar ging ik samen met andere kooplieden aan boord van een koopvaardijship.

Ik moet eerlijk toegeven dat ik de eerste dagen groen van zeeziekte over de reling hing, waar mijn mede-opvarenden flink de spot mee dreven. Gelukkig ontwikkelde ik al vrij snel zeebenen, anders was het snel over geweest met mijn koopmansavontuur.

We trokken van zee naar zee, van eiland naar eiland, van stad naar stad. Overal dreven we handel en ruilden onze koopwaar tegen goederen of geld.

Op een vroege middag kwamen we bij een paradijselijk eiland dat vreemd genoeg slechts een stukje boven de zee uitstak, maar wat was het daar schitterend! Alles groeide en bloeide er zoals ik nog nooit had gezien.

De kapitein legde het schip voor anker, we gingen allemaal van boord en deden waar we zin in hadden. Een groepje mannen maakte vuur om eten te koken, een ander groepje besloot kleren te wassen en anderen, waaronder ik, gingen een stukje wandelen. We genoten van het uitbundige groen van de natuur, maar we waren nauwelijks terug om wat te eten, toen we de grond onder onze voeten voelden trillen.

‘Kom terug! Ren voor je leven!’ schreeuwde de kapitein ons vanaf het schip toe, waarna de grond nog heviger begon te schudden. Iedereen probeerde zo snel mogelijk aan boord te komen. Dat lukte slechts een handjevol, want even later dook het hele eiland in één keer onder water. Het overgrote deel van de bemanning werd meegetrokken, waarop de zee zich kolkend en schuimend boven hen sloot.

Ook ik werd door de golven overspoeld. Ik tuimelde alle kanten op en stikte bijna, maar als door een wonder kwam ik weer aan de oppervlakte. Ik proestte een straal zeewater uit en spartelde als een dolle in het rond. Een grote, houten wastobbe die ondersteboven in het water dreef, kwam op me af drijven. Net op tijd wist me daaraan vast te grijpen en erbovenop te klimmen. Ik zwaaide met mijn armen en brulde om hulp, maar de kapitein had de zeilen al gehesen en voer weg zonder zich om de drenke-

lingen te bekommeren. Verbijsterd keek ik het schip na tot het uit het zicht verdwenen was. Om me heen zag ik overleden kameraden drijven, en ik vreesde dat ik de volgende zou zijn.

Een stuk verderop zag ik opeens een reuzenstaart boven het water uit komen, en daarna de rug van een walvis, nog half bedekt met bomen en struiken. Ik was met stomheid geslagen: we waren helemaal niet op een eiland terechtgekomen, maar op een walvis! Een walvis die al zo lang had stilgelegen dat hij begroeid was geraakt. Het kookvuur van de mannen had hem waarschijnlijk laaiend gemaakt, waardoor hij de zee in was gedoken.

De walvis verdween opnieuw onder water. Dit keer voorgoed.

De zee werd kalm, maar er kwam geen land in zicht. Een dag en een nacht dobberde ik rond en ik bad dat ik dit mocht overleven. Of het aan die gebeden lag of aan de zee zelf, uiteindelijk dreven de golven me naar een eiland. Met het laatste beetje energie dat me nog restte wist ik het strand te bereiken, waar ik uitgeput neerviel.

Pas de volgende ochtend werd ik wakker van zonnestrallen die mijn gezicht kietelden. Mijn voeten waren zo gezwollen dat ik nauwelijks kon lopen en mijn armen en benen waren bezaaid met beten van vissen en zandvlooien. Kruipend wist ik een fruitboom te bereiken, en een waterbron. Zo hield ik mezelf enkele dagen in leven.

Eenmaal een beetje op krachten, maakte ik van boomtakken twee krukken en strompelde daar op voort. Het waren lange, eenzame dagen waarin ik me vooral bezighield met de vraag hoe ik hier in vredesnaam wegkwam.

Stukje bij beetje kreeg ik de kracht in mijn benen terug. Van

een van de krukken maakte ik een wandelstok en ik besloot het eiland te verkennen.

Na een paar uur zag ik langs de kustlijn ineens een merrie staan, vastgebonden aan een touw. Waar een paard is, moet ook een mens zijn, dacht ik verheugd. Ik haastte me naar het dier toe, dat hinnikend op haar achterbenen ging staan.

‘Wie ben jij?’ riep een man die uit een grot tevoorschijn kwam rennen. ‘En wat doe je hier?’

Ik deed een stapje naar achteren en knikte hem vriendelijk toe. ‘Schrik niet, beste man, ik kom in vrede.’ Zo beknopt mogelijk vertelde ik hem wat me was overkomen: dat ik bijna was verdronken, maar dat het lot – of zou het toch God zijn geweest – me een wastobbe had gezonden waarop ik had rondgedobberd. Dat de golven me uiteindelijk meer dood dan levend op dit eiland hadden geworpen en dat het een wonder was dat ik het allemaal kon navertellen.

‘Wat een verhaal,’ zei de man. ‘Dan zul je wel honger hebben.’

Hij nam me mee de grot in, waar hij me te eten gaf.

‘Nu is het uw beurt,’ zei ik, nadat ik mijn ergste honger had gestild. ‘Wat doet u in deze grot en waarom zit die merrie aan een touw?’

‘Ik ben de stalmeester van de koning,’ begon de man. ‘Elke maand bij nieuwe maan breng ik zijn beste merrie naar deze plek en bind haar vast. Daarna verberg ik me hier. Na een tijdje komt er een zeehengst uit het water, die haar zwanger maakt. Vervolgens wil hij haar meenemen, maar dat kan niet, ze zit immers aan een touw. Zo’n zeehengst begint dan woest te hinniken en met zijn hoeven te stampen. Zodra ik dat hoor, kom ik met een hoop kabaal tevoorschijn, waarop de zeehengst het water in vlucht.’

‘Een merrie kan toch ook van een gewone hengst zwanger worden?’ opperde ik. ‘Waarom al die moeite?’

‘Omdat veulens van zeehengsten enorm veel geld waard zijn,’ antwoordde de stalmeester. Hij hield stil, legde zijn vinger tegen zijn lippen en fluisterde. ‘Dit is ongeveer het tijdstip dat de zeehengst uit het water komt...’

Het duurde niet lang of we hoorden een woest gehinnik. De stalmeester nam zijn zwaard en schild op en rende met veel kabaal naar buiten, waarop de zeehengst het touw losliet en in zee onderdook als een waterbuffel.

De stalmeester maakte de merrie los en nam haar mee. ‘Morgenochtend breng ik haar terug naar de koning,’ zei hij. ‘Kom met me mee. Hij wil ongetwijfeld een held ontmoeten die gewonnen heeft van de zee.’

De volgende dag werd ik door de koning allerhartelijkst begroet. ‘Er moet in de sterren geschreven staan dat je een lang leven hebt,’ zei hij, ‘anders was je er vast niet meer geweest.’ Hij gaf me nieuwe kleren, bood me een slaapplek aan, en stelde me toen een onverwachte vraag: ‘Ik heb toevallig een nieuwe havenmeester nodig: is die baan wat voor jou?’ Die vraag hoefde hij me geen twee keer te stellen! Gedurende een aantal maanden was ik als havenmeester op de kades te vinden en vroeg aan alle koopmannen en zeelieden of ze toevallig naar Bagdad voeren. Niet iedereen kende Bagdad, en ook niemand voer erheen. Naarmate de tijd verstreek, voelde ik me steeds meer ontheemd. Zou ik ooit mijn geboortegrond terugzien?

Op een ochtend ontmoette ik een groep Indiërs. Ik raakte met ze aan de praat en ze vertelden me over hun volk, dat in meer dan

‘Dit zal jullie berouwen!’ brulde de cycloop. ‘Ik vreet jullie allemaal op!’ In één adem riep hij erachteraan: ‘Vrouw!’

Daar hadden we niet op gerekend. Een tweede reus met één oog kwam aangestampt, of beter gezegd: een reuzin. We stoven ervandoor en renden naar ons vlot waar we als bezetenen op probeerden weg te peddelen. Alsof dat enige zin had. We waren nauwelijks vertrokken of we werden door de twee cycloopen met stenen bekogeld. De reuzenkerel wist een paar van onze mannen blindelings te raken, maar veel van zijn stenen misten doel. Zijn vrouw mikte een stuk beter, en de ene na de andere kameraad viel levenloos in zee. Drie van ons wisten aan de stenenregen te ontkomen, waaronder ikzelf...

Het vlot dreef ons naar een ander eiland, waar we geradbraakt neervielen. Daar bleek het gevaar niet geweken, integendeel. Toen we wakker werden keken we in de opengesperde bek van een reusachtige slang. Eigenlijk moet je dan doodstil blijven liggen, maar een van de mannen sprong op, en háp deed het beest. Het was geen vrolijk schouwspel, om over het geluid van brekende botten maar te zwijgen.

We renden ervandoor en rouwden om onze vriend en alle anderen die we intussen verloren waren. We dachten aan de verschrikkingen waaraan we al waren ontkomen: de verdrinkingsdood, harige wezens, mensenetende cyclopen, en dan kwam er tot overmaat van ramp zo'n monsterlijke slang op ons pad!

Van hem zouden we de rest van de dag geen last hebben, hij lag immers onze kameraad te verteren. Snel gingen we op zoek naar eten en drinken, en tegen de avond klommen we in de hoogste boom die we konden vinden. Hopelijk zou de slang ons daar niet weten te bereiken.

Helaas lukte hem dat wel. Hij verslond mijn vriend, en tja, daarna was ik nog in mijn eentje.

Ik wilde mezelf bijna in de golven verdrinken; alles beter dan opgegeten te worden door een monsterlijke slang!

Maar het leven trok harder aan me dan mijn somberste gedachten, en koortsachtig begon ik naar een oplossing te zoeken. Ten einde raad zocht ik stukken hout en plantenstengels bij elkaar. Hiermee vlocht ik een soort kooi om mezelf heen, zodat de slang me niet te grazen kon nemen. De kooi was net groot genoeg om in te kunnen liggen, en overmand door vermoeidheid sloot ik mijn ogen.

Ik werd wakker van een vervaarlijk gesis. Daar was de slang, kronkelend, dreigend. Hij had een lange, gespleten tong die razendsnel z'n bek in en uit flitste.

Doodsbenauwd lag ik daar, mijn ogen door de kieren van het hout strak op het monsterlijke beest gericht. De reuzenslang trok zich telkens terug om daarna weer dreigend op me af te komen. Maar wat hij ook probeerde, zijn avondmaal in de

vorm van een zeeman kon hij vergeten. Zodra de zon doorbrak, vertrok hij sissend van woede.

Zo goed en zo kwaad als het ging, wurmde ik me uit de kooi los. Ik haastte me het eiland over en speurde intussen de zee af, in de hoop een schip te zien. Ik viel op mijn knieën, bad mijn tong bijna stuk, en toeval of niet: daar, in de verte, voer een koopmanschip! Ik sprong op en neer, maakte mijn tulband los, slingerde de lange reep stof als een gek door de lucht en schreeuwde de longen uit mijn lijf.

De rest van mijn leven zal ik dankbaar zijn voor wat er toen gebeurde: ze zagen me, haalden me in een klein bootje op, gaven me te eten en te drinken en wilden al mijn verhalen horen. Terwijl ik ze vertelde wat ik allemaal had meegemaakt, voelde het alsof ik alles gedroomd had. Tot ik op een zeker moment de kapitein van het schip herkende. Hij zag er anders uit – dikker, gebruinder – en hij had andere mannen aan boord, maar het was ontegenzeggelijk dezelfde kapitein die me tijdens mijn tweede reis op een eiland had achtergelaten!

‘Herken je me niet?’ riep ik uit. Ik noemde mijn naam.

De kapitein trok wit weg. ‘Sindbad de Zeeman? We dachten dat je van het schip was gevallen en was verdronken!’

‘Nee, u bent me simpelweg vergeten,’ zei ik droogjes. Ik vertelde hem hoe ik onder een boom was ingedut en hoe ik het schip in de verte had zien wegvaren.

De kapitein opende zijn mond, sloot hem weer, en zei toen haperend: ‘Ik heb al je koopwaar bewaard, voor als je onverhoopt boven water zou komen.’ Hij grinnikte om zijn eigen onbedoelde grapje.

Een man sprong overeind. ‘Nu herken ik je pas! Jij zat vast

aan een klomp vlees op de Diamantberg!’ Ik herinnerde me de man niet, maar wat was ik blij dat hij mij herkende!

‘Diamantberg?’ vroeg een van de koopmannen. Ik vertelde het verhaal, dat door de diamanthandelaar werd bevestigd.

De kapitein kwam op me af en omhelsde me. ‘Ik ben blij dat ik jouw koopwaar nog heb,’ verklaarde hij verheugd. ‘Ik had altijd al het gevoel dat ik die moest bewaren.’

Hiermee was het verhaal van Sindbad bijna ten einde. Hij vertelde in het kort dat hij nog een poosje handel had gedreven om daarna als rijk man in Bagdad terug te keren.

‘Tijdens dat laatste stuk van mijn reis heb ik wel uiterst vreemde dieren gezien,’ zei hij tot slot. ‘Een vis die eruitzag als een koe, andere vissen die op ezels leken, en vogels die uit zeeschelpen geboren werden en die nooit op het vasteland kwamen. Ongekend, wat je allemaal niet tegenkomt als je op reis bent.’

Sidi had de verhalen weer met stille verwondering aangehoord. Zoals deze man kon vertellen! Al zou hij de hele boel bij elkaar fantaseren, Sidi kon er geen genoeg van krijgen.

Voor de derde keer kreeg hij een geldbuidel mee, en ook dit keer vroeg Sindbad de Zeeman hem of hij morgen van de partij was.

‘En of, mijnheer!’ antwoordde Sidi enthousiast. Waarop hij naar huis ging, zijn vrouw en kinderen verraste en wel honderd dankgebeden uitsprak.

DE VIERDE REIS

Voer voor kannibalen en begraven in een grot

‘Weet, vrienden, dat ik na mijn terugkeer in Bagdad een zorgeloos leven leidde,’ begon Sindbad de volgende dag. ‘Daardoor verschoof alle ellende die ik tijdens mijn reizen had meegemaakt een beetje naar de achtergrond. En het klinkt ongetwijfeld ongeloofwaardig, of zelfs te gek voor woorden, maar na verloop van tijd hield ik het niet meer. Ik móést er gewoon weer op uit, het kón niet anders.

Absurd, zei een stemmetje in mijn hoofd. Heb je nou niks geleerd van alle rampspoed die je is overkomen? Wat zoek je elders wat je hier ook kunt vinden? Een ander stemmetje riep: de wijde wereld in! Nieuwe dingen ontdekken, geld verdienen!’

Sindbad de Zeeman zuchtte en keek zijn gasten een beetje schuld bewust aan. ‘Jullie zullen me ongetwijfeld oliedom vinden, maar dat laatste stemmetje won...’

Geen van de gasten durfde te zeggen dat ze hun gastheer oliedom vonden. Stiekem vonden ze dat wel, maar tegelijkertijd hunkerden ze naar een nieuw verhaal.

‘Vind jij me dom, Sidi?’ vroeg Sindbad hem op de man af.

‘Als ik dat zou vinden, heer,’ reageerde Sidi voorzichtig, ‘zou ik dat niet zo gauw hardop zeggen. En daarbij: u zit hier in levenden lijve voor ons, in een prachtig huis, waardoor ik ervan uitga dat u ook van de vierde reis heelhuids bent thuisgekomen.’

Sindbad de Zeeman sloeg zich lachend op de knieën. ‘Daar zeg je me wat! Nou, luister dan vooral.’ Hij liet zijn glas bijvullen en stak van wal.

We hadden een voorspoedige tocht en we dreven handel waar we maar konden. Tot er, je ontkomt er op zee eenvoudigweg niet aan, een knal van een storm opstak. Dit keer ging die gepaard met een knetterend onweer en zo'n gigantische wolkbreuk dat we binnen de kortste keren tot aan onze knieën in het water stonden. De huizenhoge golven zwiepten het schip alle kanten op en we vuurden smeekbeden af naar Hem die wij aanbaden: of Hij er alstublieft voor kon zorgen dat het schip heel bleef.

Kennelijk had Hij daar geen boodschap aan. Na de zoveelste donderklap scheurden de zeilen aan flarden, het schip kapseide, en alles en iedereen sloeg overboord.

Ook ik bevond me onder de drenkelingen. De zee was zo stervenskoud dat de een na de ander alsnog het loodje legde. Net toen ik zelf kopje-onder dreigde te gaan, kwam er een grote houten plank van het schip onze kant op drijven. Samen met een paar andere schipbreukelingen wist ik me erbovenop te hijsen en we deden verwoede pogingen door de hoge golven te peddelen. Helaas weigerde de storm te gaan liggen en het had niet veel gescheeld of we waren alsnog omgekomen.

Maar het lot, of welke hogere macht dan ook, besliste anders: de schuimende golven wierpen ons met een woeste beweging op een eiland waar we versuft bleven liggen. We waren op sterven na dood. Het lukte nog net om onszelf naar een struik te slepen waaraan eetbare bessen groeiden, om vervolgens totaal gevloerd te blijven liggen.

Nadat de volgende ochtend de eerste zonnestralen ons uit een diepe slaap haalden, stilden we eerst de ergste honger met bessen. We voelden ons nog steeds behoorlijk verzwakt, maar als je

blijft zitten waar je zit, kom je nergens. We besloten op onderzoek uit te gaan, en toen we al binnen een kwartier een groot gebouw zagen opdoemen, renden we erop af. Waar een gebouw is, zijn immers mensen, en waar mensen zijn, is hulp en eten!

Hoe dom konden we zijn, of eerder: hoe dom kon ik zijn? Was ik tijdens mijn vorige reis niet op een paleisachtig gebouw gestuit waar een mensenetende cycloop bleek te wonen?

Ik wilde mijn kameraden waarschuwen dat we misschien beter rechtsomkeert konden maken, maar het was al te laat. Een stuk of tien blote mannen kwamen het gebouw uit gestormd en voordat we er iets tegen konden ondernemen, grepen ze ons beet en trokken ons ruw naar binnen. Daar brachten ze ons naar hun koning.

‘Zitten!’ gebood de koning vanaf zijn troon, waarop er dampende, verrukkelijk geurende schalen met eten voor onze neus werden gezet. Mijn kameraden stortten zich erop als uitgehongerde wolven, maar iets weerhield me ervan hun voorbeeld te volgen. Hoewel mijn maag smeekte om eten, hield ik het na een paar hapjes voor gezien.

Mijn vrienden hadden de schalen nog niet voor de helft leeggegeten, of ze werden ingesmeerd met een vreemd ruikende, vette olie. Vlak daarna begonnen de mannen alleen maar meer te eten, onverzadigbaar, graaiend en smakkend.

Mijn eigen lijf hunkerde naar voedsel, maar de aanblik van die schrikkende mannen benam me de eetlust. Wel moest ik voor de zoveelste keer aan een sterk verhaal denken dat me eens ter ore was gekomen en waarvan ik altijd had gedacht dat het pure fantasie was: over een volk van kannibalen, met aan het hoofd een koning die iedere vreemdeling op een eigenaardige manier

liet vetmesten, om hem vervolgens te roosteren en op te eten...

Ik ging bijna tegen de vlakke van ellende. Ook dit was dus geen verzonnen, gruwelijk verhaal, ik zag het voor mijn eigen ogen gebeuren: er zat iets in dat eten wat de mannen gek maakte, waardoor ze niet meer wisten wat ze deden!

‘Pssst, mannen!’ siste ik ze toe. ‘Trap er niet in, jullie worden vetgemest om opgegeten te worden!’ Maar de olie waarmee ze waren ingesmeerd had kennelijk als uitwerking dat ze zó gek werden van vraatzucht, dat ook hun hersenen erdoor werden aangetast. Wat ik ook probeerde om ze duidelijk te maken wat er speelde, ze waren er doof en blind voor.

Zelf kreeg ik geen hap meer door mijn keel en ik weigerde alles wat me werd aangeboden. Terwijl mijn vrienden na een paar dagen werden meegevoerd over het eiland om daar als hongerige koeien het land af te grazen, werd ik steeds zwakker en zieker, en vel over been. Het voordeel daarvan was dat daardoor niemand meer aandacht aan me schonk, waardoor ik op een mistige ochtend kans zag om te vluchten...

Pas nadat de zon uit het zicht was verdwenen en het eiland in duisternis was gehuld, ging ik zitten om uit te rusten. Dat lukte slecht. Hoe uitgeteld ik ook was, angst en honger hielden me wakker en halverwege de avond stond ik alweer op.

Ik liep door tot boven de heuvels en valleien het ochtendrood de hemel kleurde. Ik was zo moe dat ik het liefst was neergestort om een gat in de dag te slapen, maar mijn oog viel op een veldje met eetbare bloemen, waar ik dankbaar op aanviel.

Zeven dagen en nachten liep ik voort, biddend om redding en onafgebroken de zee afturend. Zag ik daar een schip? Of daar?